

“M'estimo molt Girona”

“La nostra prioritat és entrar al ‘play-off’. Els dos partits són molt importants i Girona a casa és molt complicat”

“Miro d'ajudar l'equip –que lluiti pels títols– i sentir-me realitzada com a jugadora, valorada”

És una passada i m'alegra molt que els clubs puguin, amb molta força, avançar cada any i evolucionar

Leo Rodríguez (1,80 m, 1991) s'enfrontarà demà per primer cop a l'Spar Citylift, en l'últim partit de la fase de grups de l'Eurolliga a Fontajau. Ho fa, la canària, amb l'Schio, per qui va fitxar al gener després de deixar el Çukurova quan hi arribava Brittney Sikes. Producte del planter del Gran Canària, va ser de les primeres jugadores a marxar als EUA en l'etapa universitària i, quan va tornar, va estar tres anys a l'Avenida, un a l'Uni i dos al Wisla fins al curs passat.

Segur que en té ganes, demà.

Sí, la veritat és que estic molt contenta de poder tornar. M'estimo molt Girona, EN tinc molt bons records i, a més, conec gairebé mig equip perquè he jugat amb Araújo, Xargay, Laia i Núria a la selecció, amb Helena Oma a Girona o amb l'Èric, Vicenç, Noe Jordana, Betty... Et penses a pensar-ho i són molts.

Ha jugat el preolímpic i a Rio va estar en l'equip. S'hi veu un altre cop en els Jocs?

Tant de bo, però s'ha d'anar pas a pas i falta molt temps per a l'estiu. Sí que estic contenta per haver ajudat l'equip en aquest torneig i ja veurem què passa. Anar a uns Jocs ja va ser màgic i especial i tornar amb una medalla... Repetir-ho seria massa.

Per les estadístiques que ha fet darrerament... Fa un mes estableix el sostre de la seva carrera amb 33 punts i 35 de valoració contra el Torino. Està fina.

Doncs sincerament no ho sé... [riu]. Mai hi he parat atenció i simplement miro d'ajudar l'equip –que lluiti pels títols– i sentir-me realitzada com a jugadora, valorada. Som humans, un dia fem les coses millor i el següent pitjor. De tot se n'aprèn i sempre es pot millorar.

Té el patró que tant abunda a la selecció: jugadora amb talent i amb capacitat de sacrifici.

Són moltes, les claus de l'èxit. Però sí que una és que les 12 jugadores que hi van, o 15, posen sempre l'equip al davant. Hi vols anar i un any et toca un rol i un altre una funció diferent. Som jugadores que ens adaptem, agradi o no, a l'equip i a les situacions que requereix cada campionat o tipus d'arbitratge. I després hi ha tenir Laia Palau, que et dona molta química i bona connexió.

Fa l'efecte que el seu equip és la selecció, el que se senten propi. I durant l'any es guanyen la vida tan bé com poden.

Sí, i personalment cada cop que em retrobo amb les nenes estic molt contenta. És la gent que t'estimes, fa molts anys que juguem juntes i amb Xargay i Oviña, per exemple, des que teníem 15 anys cada estiu ens hem trobat. Per a la majoria aquest és el nostre equip i també és un luxe entrenar-te i jugar amb jugadores d'aquest nivell. Ara que tornem als nostres clubs, trobes a faltar aquesta jugadora al costat o a l'altra base.

Va marxar de les Canàries als Estats Units i, quan va tornar, va fitxar per l'Avenida. Un salt rere un altre!

Era jove, però tenia l'experiència d'haver jugat en l'àmbit professional. L'Eurocopa amb el Gran Canària, per exemple. I també és veritat que a les universitats americanes la manera com viuen en els equips també ho és molt, de professional: viatges, preparació de partits amb scoutings, entrenaments... Era adaptar-me a l'estil europeu i a jugar l'Eurolliga, que són coses que s'agafen amb l'experiència.

I anar de Salamanca a Girona?

Llavors ja es disputaven els títols i jo feia tres anys que era allà. I justament al maig no estava segura de seguir-hi. Em venia de gust sortir i anar a un altre equip, però com que aquell any hi havia els Jocs la meua prioritat va ser entrar-hi. Em vaig oblidar de la resta i va arribar l'oportunitat de venir aquí. I la resposta de seguida va ser afirmativa, seguir un any més a la lliga, tornar a jugar les finals però des de l'altre costat, haver de créixer com a jugadora. I en guardo un gran record, del club, directius, companyes, cos tècnic, la ciutat. Tot va ser molt positiu i després ja vaig marxar.

Mira la plantilla actual i la del seu any, el primer d'Eric Surís, i costa trobar-hi semblances.

És una passada i m'alegra molt que els clubs puguin amb molta força avançar cada any i evolucionar d'aquesta manera. I ara han fitxat uns noms que em fa estar molt contenta que els vagi bé i només desitjo que altres clubs de la lliga facin igual.

Quant va trigar a mirar si vindria a jugar a Fontajau, quan va marxar de Turquia per anar a Itàlia?

Sí que ho vaig mirar, jo era a l'altre grup i sabia que aquest era molt competitiu i que l'Schio era segon o tercer. I sabia que tocaria un equip de la lliga i en veure que era Girona em vaig endur una gran alegria. Serà el primer cop que hi torno.

Hi torna amb l'equip segon de grup i l'objectiu deu ser evitar Praga i Iekaterinburg, no?

Ara mateix la nostra prioritat és entrar al play-off. Volem ser segones, però primer hi hem d'entrar i després ja mirarem el lloc. El nostre grup és tan competitiu que fins i tot podem anar a l'Eurocopa i per això els dos partits són tan importants i Girona a casa és molt complicat.

Seria un cop, l'Spar Citylift fora d'Europa amb aquest equip?

Sí, però queden dues jornades i crec que amb la plantilla que tenen, amb tanta experiència, no els tremolarà la mà i podran fer-ho. Jo vull el millor per al meu equip, però també que a elles els vagin bé les coses i com més jugadores amigues passem eliminatòria més contenta estaré.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 19-02-2020, Pàgina 11

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1742084-m-estimo-molt-girona.html>